

Nr. 836 Godmorgen til alle.

Morgenmeditation mandag den 28. december 2020

Nøgleord: kærligheden løfter det hele.

Godmorgen, i dag er det mandag den 28. december 2020, og vi skal have morgenmeditation nr.836.

I dag har jeg tænkt mig, at starte et andet sted end jeg plejer at gøre, jeg venter lige et øjeblik for at få de fleste med.

I dag vil jeg fortælle lidt om mine klardrømme, som jeg har haft mange af. Klardrømme det vil sige, en klardrøm er en udviklingsdrøm og en undervisningsdrøm. Denne er autentisk, det er en af mine drømme.

Jeg oplever, at jeg befinder mig ca. 200 km. nede i Tyskland. Jeg har min mor med, hun er lyslevende sammen med mig, bortset fra at hun er fysisk død, men hun er levende sammen med mig. Vi befinder os ca. 200 km nede i Tyskland.

Det ser ud til, at vi er kommet derned ved tankekraft. Vi svæver hen over nogle områder, og vi går ned i et område. Jeg kan se en mindre by. Den mindre by tiltrækker min opmærksomhed. Jeg kender den ikke, men der er noget, der siger mig, at det er lige her, jeg skal prøve at være tilstede sammen med min mor.

Vi kommer ind i udkanten af byen, og vi går mod syd stadigvæk, vi kommer jo fra Danmark.

Jeg har haft mange drømme om Tyskland og her i Tyskland. Vi er så tilstede i byen her, men vi er ikke helt 100% sikre på, hvad vi skal, men jeg lytter til det indre liv inde i mig selv.

Jeg kan se de bygger her, og jeg kan se, vi er lidt tilbage i tiden måske 100 år tilbage i tiden.

Så går vi her, det er grusveje og andre ting, så kan jeg mærke, jeg bliver trukket til venstre. Det betyder, jeg begynder at lede efter en vej, der går til venstre. Jeg finder også vejen, og vi begynder at gå på den vej min mor og jeg. Min mor er sådan set glad ved at være sammen med mig, hun er lidt stille i sig selv, mere stille end hun var, da hun levede, fordi da var der altid sjov og ballade og munterhed, men nu er hun mere stille, det var ligesom, om hun manglede noget.

Vi bevægede os ud af vejen, en grusvej, vi gik igennem forskellige landskaber, vi gik nogle km. ud ad vejen. Så så vi lige pludselig et gammelt hus. Det hus virkede tillokkende på os begge to. Vi snakkede om, er det mon her, vi skal være, monstro? Så blev vi enige om, at det var det nok. Vi kiggede på huset, det var et ældre hus, der så noget forfaldent ud. Et stort hus og det var på to etager.

Vi gik ind i huset og kiggede. Vi kunne se, der havde boet nogen her, som havde haft orden på tingene på et tidspunkt, men lige nu var det totalt forfalden. Men vi bestemte os til, at vi godt kunne begynde at rydde op i det, vi kunne nok godt bo her. Den øverste etage var også fuldt beboeligt, og man kunne se, der havde boet nogen engang. Der var en masse tapet mm, det var falmet, der havde ikke været liv i det hus i lang, lang tid. Vi kiggede på det og sagde, at her kunne vi godt fungere.

Så kiggede vi lidt uden for huset, vi gik ud igen. Vi kunne se til venstre for os, der kunne vi se, der var ligesom et stenbrud eller en sandgrav eller noget i den retning, hvor man havde gravet en hel masse sand og grus op af undergrunden. Længere ovre bagved denne her sand/grusgrav, der kunne jeg se en hel masse træer og en hel masse lav beplantning med fyrretræer og grantræer. Da jeg kiggede derover, der synes jeg ligesom, jeg kunne se noget, der bevægede sig derovre helt nede under de nederste grantræer. Jeg tænkte, det er nok lysflimmer, når man skal se så langt. Så kiggede jeg rundt på sydsiden af huset, gik venstre om, og der kunne jeg så se, at der var en stor frugthave og andre ting. Det var dejligt at se.

Jeg gik ind i huset igen og sagde, at vi godt kunne overnatte i huset, men i hvertfald i morgen skulle vi op til byen igen, vi skulle hente noget mad. Vi havde ingen mad, og vi havde tilsyneladende ingen penge.

Så besluttede vi os til at få tændt noget lys, noget julelys, så kunne vi godt være i det hus. Vi fandt os et sted, vi kunne sove, og så var vi sådan set lykkelige i hinandens samvær, det var dejlig nok. Så kiggede jeg ned, hvor der var ligesom en lille form for et toilette og vask mm, det har nok ikke været 100 år tilbage men 1920 til 1930, det er jo også ca. 100 år.

Jeg kiggede ud af det lille vindue ud i haven. Så opdagede jeg, at der var en, der kiggede ind ad vinduet, medens jeg kiggede ud. Jeg fik et helt chok, det var et menneskeligt væsen, der lige kunne kigge ind af vinduet. Jeg sprang ind i stuen og sagde, ”der er da nogen udenfor mor, jeg blev da helt bange.” Så slukkede vi lyset og kiggede ud i haven. Derude kunne jeg se en hel mængde små mennesker. De lignede gnomer, der gik rundt i haven derude, der var en hel familie, og der var børn med. Jeg tror ikke de mennesker eller gnomer, eller hvad vi skal kalde dem, de var allerhøjest en meter høje, og børnene var ca. det halve. Jeg tænkte på, hvad gik de rundt herude i haven efter? Jeg havde allerede fået en fornemmelse af, at det var min have. Men det var det jo ikke, for det var ikke min bolig. Jeg kiggede ud, hvad laver de monstro derude? Så kunne jeg se, de gik og samlede æbler op. Så tænkte jeg, de får nok ingenting at spise derhjemme de her små gnomer. Jeg så også alfer og nisser derude i haven. Jeg tænkte, det er faktisk et lidt fantastisk sted, vi er. Så gjorde jeg ikke mere med det der om aftenen, jeg tænkte, de finder nok et sted at sove.

Det viste sig så, de gik tilbage over det her grusgravsområder og sov under nogle grantræer, der fik de lidt ly for vinden.

Næste dag gik vi ind til byen igen for at finde noget mad. Vi kom derind, vi fandt noget, og jeg kunne få et job derinde. Jeg kunne hjælpe nogen, der var ved at bygge nogle huse. Der kunne jeg lige passe ind i det og få et job derinde, så havde vi i hvert fald noget at leve af. Vi fik fat i noget mad. På vejen hjem gik vi så tilbage ad grusvejen igen.

Så havde vi sådan en lille smule ud til venstre, der var der en anden lille grusvej nærmest bare en sti, der så jeg lige pludselig de her små gnomer bevæge sig herude. Jeg kiggede lidt på dem og sagde goddag til dem. Så sagde de til mig, ”kan du godt se os?” ”Ja ja,” sagde jeg, ”jeg kan se jer allesammen, jeg kan se, hvor mange I er mm. Vi kan kommunikere med jer.” ”Det er der ellers ingen, der kan,” sagde de, ”der er ingen, der kan nå ind til os og se os, men du kan se os.”

”Jeg kan se, der er sådan et lille anderledes barn med jer, som ligner meget mere et menneske, end I gør.” Det var det også, det var en, de havde fundet, der var smidt ud. Det vil sige, det var en baby, der var sat ud i naturen, til at naturen skulle overtage det barn, lade det dø i naturen. De der små dværge havde taget det der menneske til sig. Jeg kunne se på øjnene, at det var noget andet, så snakkede jeg lidt med dem. Så siger jeg, ”hvor bor I henne?” ”Vi bor ingen steder, vi er bare andre steder, fordi vi er ude at lede efter mad, vi kan jo ikke nå så højt op.” Så siger jeg, ”nu begynder det at blive koldt, hvad vil I så?” Det vidste de ikke. Så siger jeg, ”jeg bor dernede i det store hus.” Så sagde jeg til dem, ”I må få hele den øverste etage.” Så gik vi ned og kiggede på det, det kunne de godt tænke sig. Men inden vi gik derned, så kontaktede jeg den pige, jeg kunne se og snakkede lidt med den ældste af de her gnomer. Han sagde, det var en pige, de havde taget til sig, og de havde bestemt, at hun ikke skulle blive større end dem, før der kom et menneske, der kunne se dem, et menneske med et godt hjerte, med kærligheden i sit hjerte. Jeg kunne se dem, og så bestemte de sig til, at hun kunne få sin fulde størrelse igen.

Hun var 18 år. Hun rejste sig op fra at være ministørrelse til normalstørrelse. Jeg sagde til hende, ”du må gerne være sammen med os, også sammen med min mor fordi hun havde mistet et barn meget tidligere, en dødfødt, så det vil passe godt ind i vores system.”

De kom ind i vores hus, det hele var totalt forfalden derinde. Jeg sagde til dem, at jeg kan arbejde hver dag og skaffe mad til os alle sammen, og mor kunne lave mad til jer hver dag. I må bruge alt det, vi har rundt omkring os, og vi tager kærligheden med i alting, kærligheden løfter det hele.

Så gik der et lille stykke tid, så var den øverste etage fuldstændig forvandlet. Man kunne sige, der var kommet magi ind i huset, alt var blevet levende, alt var blevet lyst, alt var dejligt, det var fantastisk at se. Min mor blomstrede sammen med den her kvinde, det var ligesom om, det var min mors dødfødte datter, som på en eller anden måde var blevet levende, det virkede sådan.

Det vil sige, at det der virker i det hele taget i den her klardrøm, det var min kærlighed, og den kærlighed jeg kunne give fra mig. Det vil sige, alt det der havde et dårligt liv, og ikke kunne fungere, det kom til at fungere i bedste velgående, og vi fungerede side om side, selvom vi kom fra forskellige naturrigger.

Det jeg vil fortælle med det, det er, kærligheden og magien der forvandler alt. Jeg ønsker, I skal lade godheden i jeres hjerter, godheden til andre, lad godheden sejre. Det var en fantastisk ting for mig at opleve, at alle de her mennesker de havde et tilholdssted, et tilholdssted i kærligheden, og jeg kunne se på hver enkelt af dem, hvad de udviklede sig til, og jeg snakkede med dem, og de var lydhøre. De stillede ingen betingelser, ligesom de gør her i menneskeriget.

Men det var dejligt at kunne se med sit indre syn. Med det syn kunne jeg se nøjagtig deres liv og deres livslængde, hvor de kom fra, og hvor de skulle hen.

Lad os meditere i dag på godheden i vores hjerter, forvandlingen og magien. De her små mennesker der lignede gnomer, det var ligesom en form for en naturånd, der var tilstede i de her mennesker, den blev frigivet gennem godhed.

Det ville være en god ide for jer at meditere på godheden i vores hjerter, godheden, kærligheden og tilliden, så kan alt lykkes for os. Det er magien i vores hjerter, der forandrer den verden, vi lever i. Det der skete inde i bygningen, den lyste indefra og den lyste udefra, lyset kom igennem huset, og der var en glæde, tillid og forståelse, alt fungerede, og min mors tristhed var væk, der var glæde tilbage. Der var glæden i at kunne mødes igennem forskellige naturriger, som også er tilstede lige her, hvor vi er. Man kan se feerne, hvordan de flyver rundt derinde i den bolig, vi havde fået lov at befinde os i. Det hele ligger inde i vores hjerter, og ledestjernen er det guddommelige. Jeg tror, der nogle og tyve gnomer tilstede og så min mor og mig. Det var en fantastisk oplevelse at høre deres stemmer og tale med glæden i deres hjerter, taknemmelighed. Jeg ønsker, at vi alle kan træde ind i den bevidsthed og leve den i vores dagsbevidsthed. Prøv at forestille jer hvad kærligheden kan gøre, kærligheden åbner dørene. Man kan meditere på det hele, man kan tegne det op i små billedafsnit, man kan gøre det levende. Alt det der er forfalden eller mere eller mindre dødt, kan man gøre levende igen i en ny form og i en ny udstråling. Man kan lægge det ind under en kategori, der hedder Peters magiske jul, vi kan også bare sige en klardrøm.

Den morgenmeditationstype her er god til børn, den er god til os alle.

Godmorgen og tak fordi I lyttede med. Det er sjovt at se sig selv som aktør, og se hvad man selv gør. Jeg var iagttagende til mine egne handlinger, jeg underviste mig selv, og jeg underviste andre.

Godmorgen, mit navn det er Peter L. Simonsen fra Healerskolen i Sønderjylland, godmorgen, jeg ønsker jer en fantastisk god dag.

>Huset i Centrum< Healerskolen i Sønderjylland Peter L. Simonsen tlf. 2365 9701 & 2985 1763 mail@healerskolen-sdj.dk